

ye içindeki sosyo-politik yapıya tepki olarak: 1960'lara kadar kendisine bir kapalı kutu olarak tutulan «sosyalist» ülkelerin resmi yorumlarına can havliyle sarılmışlardır. Ve bu sonuç, Stalinist anlayışın Türkiye Solu'na en geniş biçimde aktarılmasını, buna bağlı olarak da mekanik üremeleri, tasfiyeciliği doğrulamıştır.

Devrimcilerin ayaklarını basacağı taban kitle örgütleri olacaktır, tabii ki bu sakat sonuçlar da kitle örgütlerinde yansımaları bulacaktır. Bu tür görüşler açısından, eğer kitle örgütleri onların yan kuruluşları haline getirilebilecekse gerektirir. Çalışanların demokratik-ekonomik örgütleri ya kendi güdülerine sokulmalıdır, ya da kitlelerin bölünmesi pahasına kendi düşüncelerine koltuk değneği olacak yeni «demokratik» (!) örgütler yaratılmalıdır. Bu mantığa göre, benim dışımda herkes gerici olduğuna göre, gericilerin de tasfiyesi devrimcilik görevidir..

«Gerici sendikalarla çalışmak demek, gerektiği kadar gelişmemiş olan ya da henüz geri olan işçi yığınlarını, gerici liderlerin etkisine... terk etmek demektir.»⁴ Ya bana tâbi olunur, ya da ben bana bağlı olanlarla çeker giderim, mantığıyla Lenin'in bu sözleri arasında bir paralellik kurmak oldukça zor olsa gerek. «Ve mutlaka, yığınların olduğu yerde çalışmak gerekir. Asıl, kurumlarda, derneklere, örgütlerde, proleter ya da yarı proleter yığınların bulunduğu her yerde...en büyük engelleri göğüslemeyi bilmek gerekir.»⁵ Trocki ise şöyle yazıyor: «Komünist Partisi için bu örgütlerin hepsi işçilerin geniş kesimlerinin devrimci eğitim alanları ve ileri işçileri çıkaran kaynaklardır. Bir örgütteki kitle ne kadar büyük olursa devrimci öncüye, yani partiye sunabileceği olanakların sayısı o kadar fazla olur. Bu yüzden de bir kural olarak kitle örgütlerini parçalama-daki insiyatif Komünist kanatta değil, reformist kanattadır» (a.t.c.).⁶

Genel olarak kitle örgütlerinde, özel olarak da en belirgin şekilde TÖB-DER'de seçimler belirli sol çizgilerin özgürce yarışma alanları değil, birbirlerini tasfiye mekanizması olarak kullanılmaktadır. Seçim günleri ise, her politik görüşün, üyelerin geniş kesimine, felsefesini canlı olarak yansıttığı yer değil, karışıklı muharebe alanları olarak görülmektedir. Ve öyle bir hale gelmiştir ki: Düşman gruplar, kapitalist devletten çok daha tehlikeli sayılmakta, ikincisi birincisine göre tali duruma düşmektedir. Birbirlerini Faşistlerden daha tehlikeli sayan ve seçimi başka bir gruba kaptırmamayı devrimcilik olarak alan mantık: Kendisinden başkasını proletarya düşmanı sayan mantığın olduğu sonucudur.

SONUÇ OLARAK

Sosyal demokrasinin ve Stalinizmin kitle örgütleri içinde uzun süreli bir varlık kazanmaları, ekonomik-demokratik örgütlerin bürokratlaşmasıyla koimdir. Küçük küçük şeflerin yönetimindeki kitle örgütleri, yığınların doğrudan denetimindeki kitle örgütlerinden daha ehvendir bunlar için. O zaman: Kahrolsun gruplaşmaları!.. Yaşasın kitlelerin tek doğru devrimci çizgide (yani benim çevremde) bütünlüğü!..

Ve böyle «kitle» örgütlerinin üyeleri artık rahatça ve süngülerin koruyuculuğunda korkusuzca bağırabilecektir. «Başkan Mao bin yaşa» veya «İ. Bilen Yoldaş çok yaşa». Ve yeni peygamberler, ve yeni müminler!

ÖNERİLERİMİZ

Kitle örgütlerinin ve özel olarak da TÖB-DER'in bölünmesini önlemenin yolu, gruplaşmaların bu denli kemikleşmesinden yakınıp, bunları tasfiye edip bir dikensiz gül bahçesi yaratmak için çalışmaktan değil, bunlara rağmen-bunlarla birlikte bir arada bulunmaktan; en az kendimiz kadar başka grupların da

varlığına saygı göstermekten geçer. Her türlü sol çizginin, demokrat görüşün özgürce yarıştığı bir TÖB-DER, proleter kesimin bir parçası olan öğretmenlerin gerçekten en üst düzeyde güçlendiği, yaratıcı gücünü harekete geçirdiği bir örgüt olacaktır.

Egemen sınıflarla gerçekleşen paralellğe düşecek olanlar varsa, bunlar burjuvazinin de istediği biçimde öğretmenleri yeni yeni «TÖB-DER»lere bölenler olacaktır.

Çalışan kitleler daha üst bilinç düzeylerine, en geniş yığın-sal bütünlük içinde ve özgür bir tartışma ortamında ulaşabilirler. Özgür bir tartışma ortamı da doğal olarak çeşitli yorum farklılıklarını getirecektir ki, bunların da gruplaşmalarından daha doğal bir şey olamaz. Doğal olmayan, grupların karşılıklı kaleler örülerek birbirlerinden soyutlanması, grup üyesi kişilerin birbirleriyle savaşa sokulmasıdır.

«Zafer için zorunlu olan birlik, işçi demokrasisinin işlemini, yani mücadeleye eden akımların birbirinin ihraç edilmemesi ilkesini ön-gerektirir. Hepsî söz ve temsil hakkına sahip olmalıdır. Hepsî, mücadeleyi başarıya ulaştırabilmek amacıyla özel önerilerini savunmak hakkına sahip olmalıdır. Eğer bu demokrasîye uyulursa, azınlıklar çoğunluğun kararına uyarlar, çünkü deneyin ışığında bu kararların değiştirilmesi imkânını da korumuş olurlar.»⁷

Mehmet ARICAN

1) Son İstanbul TÖB-DER Şube kongresinde, sosyal demokratların ittifak kurdukları gruplar, güncel olması bakımından en çarpıcı bir örnektir. CHP sempatanları, «NATO'ya hayır» afişlemesi için karakollara doldurulan TİP sempatanlarıyla, ve (Stalinizmin en bağınaz kesimi olan ve «muhbir vatandaş» olmak için Allah'ın bildiğini kıldan saklamak zorunda kalarak adını söyleyemediğimiz «birlik-dayanışma»yla, «can çiğir

kuzu sarması» bir seçim ittifakı kurarak: Yeni yeni «TÖB-DER»ler doğurabilecek bir kongreye gitmekte hiçbir sakınca görmemişlerdir.

Ama yukarıdakilerin tavırlarındaki bölücülük, bunların karşısındaki ittifakların haklılığına ilişkin bir temel olamaz. İkincilerin de en az birinci ittifak kadar olumsuzlukları vardır. Bunlar, geçen yıl feshilere karşı oldukları ve hattâ fesih oldukları halde, bugün genel merkezden fesih işleminin karşılarına uygulanmasını umutla beklemektedirler. Bir yıl kadar önce, «Maocu» denilen grupların yönetimindeki şubeler fesih edilirken zil çalıp, şarkı söyleyen «birlik-dayanışma» şefleri ise, şimdiki örgüt için demokrasi türkülü söylemektedir. Bu baylar, yanlış uygulamalar kendilerine yöneltilince, demokrasi (örgüt için demokrasi) üzerine gerçekten «doğru» şeyler söylüyorlar!

Genel Merkez hizbi ise, kendi iktidar tutkusu için, geçen yıl «goşistler» diye tecriit etmeye çalıştıklarıyla doğrudan ittifak ortağı olmuş, feshettikleri görüşle de dolayı bir kader birliğine girmiştir.

Kimilerine göre «ne garip» değil mi?..

2) Lenin, Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, Sol Y., 1969 baskısı, s. 21. Stalin'in iktidar temeline doğrudan bir tehlike arz ettiğinden; Lenin'in 1917'den sonra yazdıklarının büyük bir bölümü arşivlerin tozlu rafına terk edilmiştir. Bunlar, özellikle, «Nisan Tezleri», «Devlet ve Devrim», Enternasyonal açış konuşmaları, Ekim devrimi üzerine yazılarıdır. Stalinizm, bunları unutturabilmek için, Lenin'in özellikle 1914'den önceki yazılarını yüceltmıştır.

3) Trocki, Faşizme Karşı Mücadele, Köz Y., 1977 baskısı s. 226-227.

4-5) Lenin, Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Sol Y., 1970 baskısı, s. 50.

6) Trocki, Sendikalar Üzerine, Maya Y., 1976 baskısı, s. 74.

7) E. Mandel, Marksizme Giriş, Köz Y., 1977 baskısı, s. 183-184.

BİR AÇIKLAMA

Birikim yazı kuruluna Sabahattin Ali Olayı Üzerine başlıklı yazınızın (Birikim, nisan 1978, sayı 38) Şefik Hüsnü ile ilgili bölümü doğru değildir. Olayı karışan Ali Ertekin

ve Ahmet Çatalca'yı Şefik Hüsnü görmemiş, tanımamış, dışarıdaki arkadaşlarına tavsiye etmemiştir. Bu adları, olayla ilgili gazete haberlerinde Şefik Hüsnü ile birlikte gördük, ne o ne de biz bu adları tanımıyoruz.

16 Aralık 1946'dan 16 Aralık 1949'a kadar üç yıl Şefik Hüsnü ile sürekli birlikteydim. Gerek Harbiye askerî tutukevinde gerekse Sultanahmet cezaevinde komünistlerin öbür tutukularla konuşmaları yasaktı, bizim konuşun kapısı kilitliydi, bahçeye çıkma saatlerimiz başka idi. Ayrıca Şefik Hüsnü'nün saygın durumu ve yaş bakımından her türlü kıskırtma ihtimalini biz arkadaşları önlemek ve özel bir dikkat göstermek zorunda idik. Şefik Hüsnü ile o adamlar arasında, bizim bildiğimiz dışında bir ilişki tamamen imkânsızdı.

Kimi sorumsuz çevrelerin Şefik Hüsnü adının saygınlığına gölge düşürmek cabasında oldukları bir dönemde böyle bir yayın bir talihlilik olmuştur. Bu bakımdan böyle bir açıklamanın da derginizde yer almasında yarar görüyorum.

Saygılarımı
Müntekim Ökmen
10 Haziran 1978